

IK
KEN
TOUW
GEHEIM

DAPHNE
BENEDIS-
GRAB

IK KEN
JOUW
GEHEIM

DAPHNE
BENEDIS-
GRAB

HOOFDSTUK ÉÉN

ZONDAGMIDDAG 17.30 UUR

OWEN

Het was eigenlijk puur toeval dat Owen die zondag besloot om voor het avondeten nog even zijn mail te checken. Hij speelde 's middags altijd een potje basketbal met zijn vrienden en meestal liep hij daarna meteen door naar de achtertuin. Zijn stiefvader, een stevige lieve man die hij Grote Rob noemde, vond het nog steeds warm genoeg om elke week op zondagavond te barbecueën. Owen vond het wel best – zolang hij een portie spare-ribs kreeg, gedrenkt in het speciale Lexington-sausje van Grote Rob, wilde hij zelfs in januari nog wel buiten eten. Maar mam zei dat het barbecueseizoen in het noorden van New York, waar zij woonden, voorbij was zodra het voor het eerst had gevroren – en die ochtend was het gaan vriezen.

Dus toen Owen zondagmiddag thuiskwam, stond Grote Rob naast een koude barbecue. Hij

zei: ‘Het was gewoon nog wat regenwater van gisteren, het gras was niet bevroren,’ terwijl Owens moeder tegenwierp dat regen geen wit laagje ijs achterlaat.

Owen vermoedde dat het nog wel even kon duren voordat ze zouden eten, dus liep hij naar zijn moeders studeerkamer om de computer te gebruiken. Zijn oudere zus (of eigenlijk stiefzus) Jade nam normaal gesproken altijd de computer in beslag, maar ze was die week weg om met haar moeder naar open dagen van universiteiten te gaan. De computer was dus vrij en Owen kon verder met het project waar hij tijdens de coronalockdown aan begonnen was.

Hij had niemand verteld over dit project – hij wilde het voorlopig nog voor zichzelf houden. Owen werkte namelijk aan een graphic novel. Zijn vrienden hielden niet van strips, of van tekenen of schrijven. Grote Rob vond het leuk om te horen waar Owen mee bezig was, maar zijn ouders vonden het vooral belangrijk dat hij goede cijfers haalde, en Owens cijfers waren niet al te best. Ze deden er niet moeilijk over, maar ze zouden niet blij zijn als ze wisten dat Owen de helft van de tijd waarin hij zogenaamd huiswerk zat te maken, eigenlijk bezig was met zijn verhaal.

Owen was nu op een punt in het boek beland waar hij iets meer moest weten over het harnas

dat door samoerai werd gedragen, voor wanneer zijn personage terug in de tijd zou reizen. Hij zocht snel wat dingen op en vond een paar geweldige afbeeldingen, en terwijl hij wachtte tot ze geprint waren, bekeek hij zijn inbox.

En zo kwam het dat hij als eerste van de vier de e-mail zag.

ZONDAGAVOND 18.15 UUR

GEMMA

‘Mag ik alsjeblieft van tafel?’ vroeg Gemma. Ze deed haar best om nonchalant te klinken. Dat kostte nogal wat moeite, aangezien ze stond te popelen om haar telefoon te pakken. Maar ze moest zich inhouden. Haar moeder was sinds kort begonnen met ‘schermloze zondagen’, en Gemma mocht niet laten merken dat ze graag op haar telefoon wilde kijken. Haar moeder had het verschrikkelijk gevonden dat Gemma, Kate en Avi zo veel achter hun computers hadden gezeten tijdens de lockdown. Het kon ook niet anders – ze hadden online les gehad en het was de enige manier waarop ze hun vrienden konden spreken. Maar nu de scholen open waren en mensen weer naar buiten mochten, wilde Gemma’s moeder haar kinderen zo veel mogelijk van schermen weghouden.

‘Het is toch jouw beurt om de vaatwasser in te ruimen?’ vroeg Gemma’s vervelende jongere zusje Kate.

‘Niet waar, Avi is aan de beurt,’ beet Gemma terug. Haar oudere broer, die wél aardig was, knikte vrolijk.

‘Vooruit dan,’ zei haar moeder met enige tegenzin.

‘Ik heb al mijn huiswerk al af,’ zei Gemma met een glimlach, alsof ze niet stond te popelen om haar telefoon van de lader te grissen en naar haar kamer te rennen.

‘Goed, ga dan maar,’ zei haar vader. Hij wuifde in de richting van de woonkamer.

Ze moest enorm haar best doen, maar het lukte haar om rustig naar de kast te lopen. Ze pakte haar telefoon zonder meteen te kijken (haar moeder hield haar namelijk scherp in de gaten) en slenterde naar de trap. Pas toen ze halverwege de trap was en hoorde dat Kate begon te klagen over haar wiskundeleraar, begon ze te rennen.

Maar hij had helemaal niets gestuurd. En dat na al die moeite!

Gemma liet zich op de roze deken vallen die op haar bed lag (zo kinderachtig, maar ze mocht van haar moeder pas een nieuwe als ze zestien was, wat nog een eeuwigheid duurde). Ze bekeek haar meldingen. Toen opende ze haar mail. Haar oog viel gelijk op het mailtje, en dat kwam niet omdat het onderwerp in hoofdletters was geschreven. Nee, het waren de woorden zelf die Gemma’s aandacht trokken.

IK KEN JE GEHEIM

ZONDAGAVOND 19.17 UUR

TODD

Todd wilde het computerscherm het liefst kort en klein slaan.

Hij stelde zich voor hoe het zou voelen om met zijn vuist het scherm te breken en de mail kapot te slaan – maar hij deed het natuurlijk niet. Zijn moeder was enorm blij met de oude desktop die ze van haar baas had gekregen. Ze was er zo trots op dat ze hem zelfs een speciaal plekje had gegeven op hun keukentafel. Todd wist dat zijn moeders baas er gewoon vanaf wilde, aangezien het een stokoud model was, maar het belangrijkste was dat zijn moeder dat niet wist. En de computer werkte. Ook al nam hij de helft van de ruimte in beslag van het toch al kleine tafeltje in hun toch al kleine stacaravan.

‘Ik ben mijn glas melk vergeten,’ zei zijn moeder en ze kwam haar slaapkamer uit gelopen. Ze stond op het punt om haar favoriete tv-programma’s te kijken, zoals elke zondagavond.

Todd klikte de mail snel weg, voordat ze kon zien wat er op het scherm stond.

‘Het helpt me ontspannen.’ Ze droeg een badjas, die ze haar ‘knusse kamerjas’ noemde, en ze had de konijnsloffen aan die Todd haar voor

haar verjaardag had gegeven. Zijn moeder was dol op konijnen en ze droeg die dingen elke avond.

‘Zal ik het voor je pakken?’ vroeg Todd. Hij wilde opstaan, maar opeens voelde hij zich licht in zijn hoofd. Hij was echt van slag door wat hij net had gelezen.

‘Nee, ga jij maar verder met je computerwerk,’ zei zijn moeder. Ze pakte een speciaal theekopje voor haar melk. ‘Het zijn de kleine dingen die het doen,’ zei ze altijd. Het maakte haar gelukkig. Dat, en alles wat iets te maken had met konijnen, Todd of chocola.

Zodra zijn moeder weer in haar kamer was, klikte Todd de mail opnieuw aan. Toen hij het bericht voor de tweede keer las, balde hij zijn handen tot vuisten.

Maar hij kon dit niet oplossen met geweld.

Ik ken je geheim. Doe wat ik zeg, wanneer ik het zeg, dan vertel ik het niet verder. Als je ook maar één stap overslaat, vertel ik het aan iedereen. Stuur me een appje op dit nummer zodra je deze mail hebt ontvangen. En maak je dan klaar voor morgen. Het wordt een grote dag.

ZONDAGAVOND 20.12 UUR

ALLY

Ally's handen begonnen te trillen en ze kreeg het benauwd. Ze rommelde tussen de spullen op haar bureau, wanhopig op zoek naar haar telefoon, zodat ze het appje kon versturen. Wat goed dat ze nog naar haar mail had gekeken! Ze had de hele dag hard gewerkt, samen met haar oma en opa. Er was altijd veel te doen op zondag. Niet dat Ally dat erg vond. Er ging niets boven de dieren in het asiel, die ze samen met haar opa en oma verzorgde. En niets maakte haar, of haar grootouders, gelukkiger.

Maar het was wel zwaar werk. Als ze bij de dieren langs was geweest voor een laatste portie eten en knuffels, ging Ally altijd eerst lekker lang douchen. Daarna plofte ze in bed met een boek en meestal viel ze voor negen uur al in slaap. Stel je voor dat ze dat vanavond had gedaan en de mail niet had gezien...

Ze durfde er niet aan te denken.

Eindelijk vond ze haar telefoon. Hij lag helemaal in een hoekje op haar bureau, onder een stapel tijdschriften over kattenverzorging. Pas na twee pogingen lukte het haar om een nieuw bericht te openen en het telefoonnummer over te

nemen dat in de mail stond. Toen aarzelde ze. Wat schreef je aan een afperser? Ze besloot te gaan voor 'Dit is Ally' en drukte op verzenden. Toen wachtte ze, terwijl het klamme zweet haar uitbrak. Ze staaarde naar haar telefoon.

Ally had geen idee wie hierachter zou kunnen zitten. En hoe wist diegene wat ze verborgen hield? Haar geheim, waarvan Ally hoopte dat het nooit, maar dan ook nooit, uit zou komen. Want als iemand zou weten wat ze had gedaan...

Toen zag ze dat de afperser online kwam en haar maag draaide om. Een paar tellen later verschenen de woorden 'aan het typen' bovenaan het scherm. Ally sloot haar ogen en deed een schietgebedje. Deze persoon – wie het ook was – kon alles verpesten waar Ally van hield.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *I Know Your Secret*

Verschenen bij Scholastic Inc.

© 2021 Daphne Benedis-Grab

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mijke van Leersum

Omslagontwerp: Maeve Norton / Zeno

Omslagafbeelding: Conrad Maxwell-Girod

Omslagfoto's: DaydreamsGirl / Getty Images en fizkes / Getty Images

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6169 8 (e-book 978 90 261 6170 4)

NUR 283, 284